

BIOGRAFIEËN

EGIDE ROMBAUX (1865-1942)

Als zoon van een beeldhouwer groeit hij uit tot één van de toonaangevende moderne beeldhouwers in België. Na een leertraject bij Albert Desenfans in zijn geboortestad Schaarbeek en een opleiding aan de Academie voor Schone Kunsten van Brussel onder Charles Van der Stappen, wordt hij assistent van Jef Lambeaux, ontwerper van het Brabo-monument te Antwerpen. In 1891 wordt zijn werk bekroond met de Prix de Rome. Na meer dan 10 jaren residentie in Parijs en Italië wordt hij lesgever aan de Antwerpse en Brusselse academies. Zijn creaties zijn divers: bustes, monumentale beelden en decoratieve reliëfs. Hij is enerzijds schatplichtig aan de figuratieve traditie van Rodin, anderzijds aan de gracieuze stilering van de art nouveau-stroming, met een tijdelijke invloed van het symbolisme. Toch domineert een eerder klassiek realisme in zijn composities vol beweging, krachtige volumes en emotionele expressie. In Leuven realiseert hij na de Eerste Wereldoorlog talrijke sierbeelden in wederopbouwprojecten. Hij draagt bij aan de decoratie van het in 1923-1926 heropgebouwde 'Brouwershuis' aan het Margarethaplein, met een ontwerp voor het allegorische basreliëf 'de verrijzenis van de stad Leuven'. Hij vervaardigt in 1926 de buste van een Afrikaanse vrouw, bestemd voor een nis boven de deur van het pand 'Het Moorinneken' aan de Grote Markt. Op hetzelfde plein is hij rond 1922 verantwoordelijk voor de bekronende sculptuur op het pand 'A Notre Dame', een Onze-Lieve-Vrouw en oorlogsfuries te midden van vuurpotten en vlampartijen, die refereert aan de verwoesting van het Leuvense stadscentrum in 1914; en voor een engelenbeeld met weegschaal en zwaard, verwijzend naar gerechtigheid, op een sokkel centraal boven de balustrade van het etablissement 'In den Engel'.

FRANS HUYGELEN (1878-1940)

Al op jonge leeftijd schrijft hij zich in aan de Academie voor Schone Kunsten van Antwerpen, zijn geboortestad. Op 16-jarige leeftijd volgt hij een opleiding bij Frans Deckers, die in 1886 voor het (oud) gerechtsgebouw te Antwerpen allegorische vrouwenfiguren had ontworpen. Tegelijkertijd is hij leerling bij beeldhouwer Frans Joris. Na 1896 vervolgt hij zijn academische opleiding te Brussel bij Van der Stappen, en zijn leertraject bij Vinçotte in het Hoger Instituut voor Schone Kunsten te Antwerpen. In 1900 is hij laureaat van de Prix de Rome, in wiens jury Egide Rombaux zetelt. Na de Eerste Wereldoorlog wordt hij leraar tekenen en vervolgens leraar beeldhouwkunst aan de Antwerpse academie. In zijn diverse productie, gaande van borstbeelden over monumentale beelden(groepen) tot gedenkpenningen, zijn de reliëfsculpturen het meest representatief voor zijn eerder conservatieve beeldtaal waarin hij classicisme tracht te verzoenen met meer naturalistische uitdrukkingsvormen.

LÉANDRE GRANDMOULIN (1873-1957)

Hij volgt, net als Rombaux en Huygelen, in de jaren 1890 lessen bij beeldhouwer Van der Stappen aan de Academie voor Schone Kunsten van Brussel. Nadien is hij regelmatig werkzaam in de ateliers van Victor Rousseaux, Egide Rombaux en Constantin Meunier. In 1900 wordt hij, na Frans Huygelen, als tweede gelauwerd voor de Prix de Rome. Tussen 1922 en 1953 doceert hij aan de academie van Sint-Gillis. Hoewel zijn vroege werk invloed vertoont van het sociaal-realisme van Meunier en door tijdgenoten als imitatie wordt bestempeld, vertegenwoordigt hij, net als Huygelen, een artistieke stroming die eerder weigerachtig staat tegenover radicaal nieuwe stijlen en in eclectische ontwerpen teruggrijpt naar classicistische, idealiserende vormen, met een sterke aandacht voor de menselijke anatomie.